

ZPRAVODAJ

BRATRSKÉ JEDNOTY BAPTISTŮ

' 3 2023

téma: "SVĚDKY
V SAMARĚ"

OBSAH ČÍSLA

03	Úvodník	
		Slovo předsedy	04
07	Téma – Vydát se do Samaří?	
		Rozhovor – Hanka Kovaříková	09
15	Kázání	
		Informace z Výkonného výboru BJB	20
22	Zprávy z BJB	
		Co vlastně dělá... – Komise duchovní služby	32
35	Modlitby za sbory	
		Odbor mládeže	36
41	Odbor sester	
		Misijní odbor	45
48	Odbor pro manželství a rodinu	
		Představujeme – Služba vězeňského kaplana	53

Zpravodaj Bratrské jednoty baptistů

Vydává Výkonný výbor BJB
Na Topolce 14, 140 00 Praha 4

info@baptist.cz
www.baptist.cz

Redakční rada: Jan Jackanič, Pavel Coufal, Iveta Procházková
Grafická úprava: Martin Kukla | www.martinkukla.art
Uzávěrka čísla 3/23 byla 10. července 2023
Uzávěrka čísla 4/23 bude 30. září 2023

*Za obsah uveřejněných příspěvků odpovídá autor.
Nepodepsané články jsou redakční.*

*Přetiskování a další publikace textů je možná pouze se souhlasem
vydavatele.*

ÚVODNÍK

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů.

Přinášíme vám další číslo Zpravodaje BJB, ve kterém se chceme podívat za hranice naší běžné služby. Rádi bychom vás povzbudili, abyste hledali, kde jsou ve vašem životě hranice, které je potřeba překročit, abyste mohli být svědky na nových místech.

Možná, že nejsou tak daleko od nás. Možná, že nemusíme cestovat až na konec světa, a příležitosti jsou blíže, než si myslíme. Můžeme se v tom inspirovat v rozhovoru se sestrou Hankou Kovaříkovou o její službě mezi prostitutkami nebo Karlem Kučerou o jeho práci za zdmi, za které se v našich životech nechceme dostat.

Zrovna jsme se vrátili zpět z misijní konference SENT, která kladla důraz na to, abychom byli připraveni se nechat vyslat Pánem Bohem do nových míst a služby zakládání nových sborů. Modleme se za to, abychom měli

rozpoznání, která nová místa to jsou. A buďme připraveni podpořit ty, které si Pán Bůh do nových míst povolá. Možná, že jste to právě vy.

Jsme vděční za službu našich odbořů, modlete se za letní setkání mládeže, které se bude konat na konci prázdnin i za přípravy podzimní konference mládeže v Brně.

Přeji vám pokojné léto a milost v rozpoznání Boží vůle na každý den.

Jan Jackanič, tajemník VV BJB

SLOVO PŘEDSEDY

Milí čtenáři Zpravodaje Bratrské jednoty baptistů, skončil nám školní rok, vstoupili jsme do období prázdnin a dovolených. Letní měsíce jsou v našich sborech plné nejrůznějších misijních aktivit, English campů, příměstských táborů, táborů pro děti, pobytů dorostu, mládeže nebo rodin. V rámci naší Jednoty také chystáme druhou Letní školu BJB a v závěru prázdnin opět mládežnickou Kemperenci. Modlíme se, aby všechny tyto aktivity Pán Bůh ze své milosti požehnal, abychom ho všichni mohli více poznat a aby bylo mnoho lidí osloveno dobrou zprávou evangelia.

Díky Bohu za to, že On si dovolenou nebere. Neustále na této zemi koná své dílo. Záleží mu na každém člověku. Podobně by i nám mělo ležet na srdci, abychom byli svědky o živém Pánu v každé situaci, ve které se ocitneme, na jakémkoliv místě. I během našeho cestování a dovolených.

Pán Ježíš při svém nanebevstoupení oznámil učedníkům: „*Přijmete moc Duchu svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě*

a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) I my jsme pověřeni k tomu, abychom byli Kristovými svědky tomuto světu. V minulém čísle jsme se zabývali naším svědectvím mezi lidmi, kteří nám jsou blízcí (naš „Jeruzalém a Judsko“). V tomto Zpravodaji chceme přemýšlet o tom, co pro nás znamená být Kristovými svědky „v Samařsku“.

Musíme si uvědomit, že první Ježíšovi učedníci byli Židé. Pravověrný Žid by sám od sebe do Samařska neshel. Jak víme, Samařsko byla oblast severně od Judska (Jeruzaléma), které se běžní Židé při cestování na sever do Galileje nebo zpět vyhýbali oklikou a raději volili delší cestu. Mezi Židy a Samaritány panovalo nepřátelství, nedůvěra a pohrdání, které mělo své dlouholeté historické kořeny.

Z Bible se dozvídáme, že (okolo roku 933 př. Kr.) došlo k rozdělení království na jižní Judsko a severní Izrael. Král Jarobeám dal vystavět v Bét-elu a Danu dva zlaté býčky a nařídil lidem, aby je tam uctívali. Došlo k odpadnutí od výlučného uctívání Hospodina, národ byl veden k mod-

lářství, uctívání Baala a jiných pohanských božstev. Po dvou staletích duchovního úpadku bylo toto severní království za svůj hřích potrestáno. Země byla dobytá Asyřany, vypleněna, většina národa byla odvedena do zajetí. Na jejich místo se nastěhovali lidé z pohanských národů, kteří sice ze strachu uctívali Hospodina, zároveň si na posvátných návrších stavěli modly svým vlastním bohům. Smísili se se zbytky původního obyvatelstva. Samaritáni zároveň jakési poznání Boha měli, uznávali 5 knih Mojžíšových, uctívali Hospodina na hoře Garizim a někteří očekávali Mesiáše.

Jak jsem již zmínil, Židé se se Samaritány nestýkali, nechtěli s nimi mít nic společného. Nutno říct, že averze byla oboustranná. Ani Pán Ježíš a jeho učedníci nebyli na své cestě do Jeruzaléma v jedné samařské vesnici přijati (Lk 9,53). Přesto Ježíš na Samaritány nezanevřel, neodepsal je, nezařadil je mezi „beznadějně případy“. Bořil zdi nepřátelství a rozdělení, uzdravil malomocného Samaritána (Lk 17,16), setkal se se samařskou ženou u studny a potom sloužil celé její komunitě. Dokonce šokoval své židovské posluchače tím, že právě Samaritán byl hrdinou jeho podobenství a příkladem soucitu a milosrdenství s bližními.

Když se později církve kvůli pronásledování rozprchla z Jeruzaléma, křesťané přinesli evangelium i do

města Samaří. Boží milost působila mezi těmito lidmi, mnozí posedlí byli osvobozeni z démonického zajetí a nemocní byli uzdraveni. V tom města nastala veliká radost! (Sk 8)

Konec historické exkurze. Přiznejme si, i my máme své „Samařany“. Žijeme si poměrně spokojeně ve své duchovní a sociální „bublině“, ve vztazích s lidmi, kteří jsou nám blízcí, se kterými si celkem rozumíme a nemáme problém s nimi mít normální vztahy. Máme své přátele, známé, sousedy – a i když svědectví těmto lidem pro nás může být také výzvou, nemusíme přitom příliš překonávat nějaký vnitřní odpor.

Potom jsou ale lidé, se kterými bychom se běžně nestýkali. Lidé mimo okruh našich přátel. Nelíbí se nám jejich často zvláštní životní styl, jejich pohled na svět. Nesouhlasíme s jejich duchovními názory a hodnotami. Když můžeme, raději je obejdeme. Nechceme s nimi být v kontaktu. Nerozumíme si. Někdy v tom může být i kus pohrdání. Rozhodně mezi námi není láska. Sami bychom za nimi nikdy nezašli. Nebavíme se spolu. A možná ani oni se k nám zrovna nehrnou. Máme mezi sebou vytvořené pevné bariéry. Zvykli jsme si na to.

Bůh ale miluje každého člověka. Ježíš nesl dobrou zprávu o Božím království všem lidem. Co když nás Pán chce poslat i za těmito lidmi? Chceme si vybírat, v jakém prostředí budeme

jeho svědky a kde naopak ne? Víím, že není snadné vystoupit ze své komfortní zóny. Jak pravdivé je i v těchto situacích slovo Pána Ježíše: „*beze mne nemůžete učinit nic*“ (J 15,5). On nám však zaslíbujje Ducha svatého a jeho moc. Když nás někam posílá, slibuje, že bude s námi a dá nám svou lásku k lidem.

Pravdou je, že se církev pohnula z Jeruzaléma do Samařska až když přišlo pronásledování. Možná i nás Pán někdy postaví do nám nepřijemných situací právě proto, abychom v nich vydali svědectví o tom, že On je živý a miluje každého bez rozdílu. Abychom přinášeli radost evangelia i lidem, se kterými bychom se sami nechtěli potkat. Možná to bude bezdomovec na ulici. Možná to bude člověk z jiného etnika. Možná to bude mladý potetovaný muž nebo žena, očividně zastávající jiné hodnoty,

než tradiční křesťané. Nebo imigrant z cizí země.

Bratři a sestry, vyprosme si změnu našeho smýšlení. Naslouchejme vnitřnímu hlasu Božího Ducha. Ať je Pán svatý v našich srdcích, abychom se nepřizpůsobovali světským trendům a hodnotám, ale ať jsme zároveň plni jeho milosti a lásky, abychom byli opravdu misijní církví pro každého. Když nás Pán pošle do našeho „Samařří“, buďme tam jeho svědky.

Pavel Coufal, předseda VV BJB

VYDAT SE DO SAMARÍ?

Taková cesta k sousedům znamená překročit nejednu hranici. A že je jich je slušná porce. Jistě, některé jsou dané a budeme se s nimi muset popasovat. Takovou hranicí zcela zřejmou je jazyk. Zeptejte se našich amerických misionářů, jak frustrující může být závislost na překladatelích či snaha zorientovat se v zálučnostech pravidel českého jazyka. Uvědomujeme si ale, že i my, jako křesťané, mluvíme trochu jiným jazykem než naši nevěřící přátelé? V lepším případě nás to nutí některé námi používané pojmy, jako třeba „hřích“ „pokání“ „svatý“, opakovaně vysvětlovat nebo v tom horším případě si vesele konverzujeme a ani netušíme, co od nás naši posluchači vlastně slyší. Takových situací máme v poslední době celou řadu s ukrajinštinou, že? Stejná slova, stejný zvuk, ale jiný význam a bohužel někdy i opačný. Jak smutných konců se občas nadějeme,

když mluvíme se svými přáteli a neověřujeme si, co vlastně pod našimi tak běžně používanými slovy vlastně rozumí. Jedna z prvních zkušeností z misie – naslouchej, naslouchej, ptej se a naslouchej!

Celá řádka hranic je ale, možná nechtěně, vytvářena námi samotnými. Jako společenství církve máme řadu potřeb, které se snažíme naplnit a tak vhodně reagujeme, zařizujeme, organizujeme (možná je to i legitimní snaha), ale instituce roste, bobtná. A čím víc jsme hloub, tím jsme dál od lidí venku. Jistě, „jít na hloubku“ má v životě křesťana své místo, ale pokud se chceme potkat s lidmi hledajícími, nebude to pravděpodobně na hloubce, ale někde na povrchu. Často rychle zapomínáme, jaký kus cesty v poznání Boha jsme už ušli. Kolik zápasů nás to stálo. Dejme druhým prostor si tou cestou také pociťově projít. Buďme srozumitelní tím, že budeme jednoduší. Nespěchejme,

nesnažme se za každou cenu vše vysvětlit a navíc vysvětlit vše hned a najednou.

Vlastně raději „nevysvětlujeme“, nepoučujeme, nemoralizujeme. Svědčit o Bohu opravdu není souboj myšlenek, dělostřelecká palba argumentů na obhajobu Boha zpoza hranic vlastní věrouky. I zde půjde o překročení hranic. Nastoupit do loďky bližního, prožít s ním jeho strachy, jeho otázky a pochybnosti, ale i jeho jistoty a přesvědčení, radovat se z jeho úspěchů formulovat třeba i všelijak začátečnický vlastní odpovědi. Většina dnešních lidí neprožívá materiální nouzi, ale hladoví po respektu, uznání, po kousku zájmu a ocenění. Tak jako kdysi vyšla Armáda spásy za lidmi s polévkou a mýdlem, nechme se dnes naopak na „polévku“ pozvat a dát to dnes žádanější – svůj čas, svůj zájem, svůj respekt.

Nakonec snad jedno povzbuzení: buďme sami sebou. Bůh nás nějak stvořil, nějak obdaroval, nějak během života formoval. Nějací jsme. Využijme to. Řekne se misie a nás napadne evangelizační koncert nebo misijní klub pro děti. Dobrá, to je skvělé pro některé. Ale tebe možná jako dobrou kuchářku Bůh rád uvidí na místní soutěži o nejlepší perníčky nebo jako velkého cestovatele na výšlapu turistů z vaší čtvrti. Určitě mi dáte zapravdu, kolik zajímavých a hlubokých rozhovorů se odehrálo v kuchyni nebo v dešti pod převisem. Lidé tam jsou, otázka je, jestli jsi

tam ty. Nebudujme další překážky pro naše misijní úsilí tím, že se budeme snažit vměstnat do omezené škály zavedených misijních aktivit, které nám ale třeba vůbec nejsou vlastní. Buďme přirození. Někdy svou nepřirozeností a urputnou snahou oslovit spíš zájem druhých odradíme než získáme.

Zjišťujeme znovu, jak daleko větší výzvou než hranice z ostnatého drátu jsou nám na cestě do našich Samarí, hranice v našich myslích, v našich představách o nás, o lidech, o správné evangelizaci. Pojďme je spolu překročit a potkat bližní. Naslouchejme, buďme jednodušší, s respektem k druhým, buďme přirození.

*Daniel Kuc,
BJB Mozaika Brno*

HANKA KOVAŘÍKOVÁ

Do prázdninového čísla Zpravodaje jsem požádala o rozhovor sestru Hanku Kovařikovou, která je členkou Mezinárodního sboru BJB v Praze. Její životní postoj i služba jsou v mnohém inspirativní.

Hanko, řekni nám, prosím, něco o sobě. Jaká byla tvá cesta k Bobu?

Ke Kristu jsem přišla před třinácti lety. K Bobu mě přivedla jedna misionářka, která chodí to Mezinárodního sboru. Všechno začalo tak, že jsem jí prodala byt. Pracovala jsem pro jednu britskou investorskou společnost a prodala jsem jí byt tady v Praze. Pro mě bylo neuvěřitelné, že ta paní mluvila česky. Byla to typická britská lady, ovšem mluvila česky, a to nejen nějak, ona mluvila výborně a také téměř bezchybně psala. A to mě velmi zaujalo. Druhá věc, která mě zaujala, bylo, proč si anglická lady kupuje byt v Praze. Nedalo mi to, abych se pořád neptala, co že tady dělá, a ona mi řekla, že je misionářka. A já, která

jsem se označovala za ateistku, jsem s údivem hleděla na to „exotické zvíře“, protože pro mě misionářka vyhynula v devatenáctém století. Myslela jsem, že už neexistují. Začaly jsme si povídat. Tehdy jsem používala hlavně obchodní angličtinu a chtěla jsem mluvit trochu víc o normálních věcech. Takže jsme si domluvily lekce anglické konverzace. A já jsem se pořád ptala, co dělá ta misionářka. Ona to už potom nevydržela a řekla, že pokud chci, budeme spolu číst Bibli v angličtině. A já, jako správná obchodnice, jsem rozpoznala, že je to hozená udička, ale řekla jsem si, že mám mezeru ve vzdělání, že to udělám kvůli angličtině. V té době už jsem prošla veškerou esoterií, takže mě nic nemohlo překvapit. Ona mi pak řekla dvě důležité věci. Za prvé, že Bůh může uzdravit všechna naše zranění, a že na tom můžeme pracovat spolu. To jsem zajásala, to jsem potřebovala a chtěla. A ta druhá důležitá věc byla, že Bůh si nás přivedl na svět s tím, že má pro náš život plán. A na to jsem zareagovala velmi mocně.

Proč to bylo pro tebe tak důležité?

My jsme se potkaly v době, kdy všechno, co jsem v té době dělala, co jsem vybuďovala, ač jsem se moc a moc snažila, skočilo. Jak v osobním, tak v pracovním životě. Bylo tam vždy velké nasazení, a pak to skončilo. Ještě, než jsem se s ní setkala, tak jsem

měla hluboké vnitřní přání, že můj další krok bude jiný. Já chci, aby můj další krok neměl konec. Takže když mi řekla, že Bůh má pro mě plán, tak jsem byla úplně nadšená. Já jsem samozřejmě chtěla vědět jaký je to plán. Takže jsme se za něj spolu modlily, až Pán Bůh ten plán ukázal.

Kdy a jak jsi odevzdala život Ježíši Kristu?

Asi rok jsme se scházely a pak v květnu 2010 jsem učinila to rozhodnutí. Ale to rozhodnutí pro mě bylo víceméně racionální. Řekla jsem si, že když po té cestě nezkusím jít, tak nebudu vědět, kam vede. Ještě předtím se stala jedna příhoda. Já jsem se vztahem k Bohu měla velký problém v tom smyslu, že Ježíš Kristus je jediná cesta k Bohu. S tím slovem „jediná“. Evokovalo mi to komunistické heslo „se Sovětským svazem na věčné časy, Sovětský svaz jediná cesta k lepším zítřkům“. Na slovo „jediná“ jsem vyskakovala jako čertík z krabičky. Nemohla jsem to přijmout.

S misionářkou jsme četly evangelium podle Jana. Až jsme narazily na pasáž, jak ovečka pozná hlas svého pastýře, pastýř zná svou ovečku. Já jsem tou dobou měla pět bílých kníračů, měla jsem chovnou stanici. Jedna z mých fenek se jmenovala Chantal. Ona byla neskutečně zvědavá. A já jsem najednou při četbě zmíněné části Janova evangelia samu sebe viděla jako svoji Chantalku a přede mou

Co tě potkalo na cestě s Ježíšem?

Tak jsem vykročila, začala jsem chodit do Mezinárodního sboru na bohoslužby a na biblické hodiny. To taky ode mě chtělo velkou odvahu tam vstoupit. Potom jsem začala navštěvovat biblickou školu. Pán Bůh mi ukázal svůj plán pro můj život, ukázal mi takovou vizi, která mě nasměrovala na Izrael. Ale v té době jsem měla načteno deset kapitol z evangelia podle Jana. Vůbec nic jsem nevěděla, přesto mě Pán Bůh nasměroval na Izrael, a já jsem začala mé misionářce klást dotazy týkající se Židů a Izraele, na které neuměla odpovědět. A tak mě poslala za Ludmilou Hallerovou, aby mi někdo zodpovídal mé dotazy. A tak začalo mé letité přátelství s Ludmilou.

byl ohrazený prostor s živým plotem. Já jsem se jako Chantalka k plotu plížila. Strčila jsem čumák dovnitř a ven, dovnitř a ven. Byly tam ovečky. A najednou jsem slyšela hlas: „Pojď dál, neboj se, pojď se podívat, tady se ti nic nestane.“ A tak jsem tam vběhla, udělala jsem rychlé kolečko a zase jsem vyběhla ven. Toto jsem v tom obraze viděla. Pak tady ještě bylo to, co jsem cítila. Bylo to jednoznačné, cítila jsem nekonečné přijetí, naprostou lásku. Bylo to neuvěřitelné. Bůh se mi takhle zjevil a řekl mi, že se nemám čeho bát. Když jsem pak citovala vyznání, že Ježíš je jediná cesta k Bohu, bylo to stále racionální, ale už po tomto zážitku. A to byl začátek, pak jsem to té cestě vykročila.

Já jsem si opravdu z celého svého srdce přála vědět, proč tu jsem, když jsem viděla trosky svého života. A po mnoha modlitbách s mojí misionářkou mi Pán Bůh zjevil svůj plán. Jsem zvyklá, že život není lehký, ale tohle byla taková naděje... Byla jsem nadšená, že má Pán Bůh pro mě plán. Jednoho dne se mi při řízení auta před očima „odehrál film“. Říkala jsem si, už je to tady zase, bála jsem se, že to zase skončí, ale Pán Bůh mi k tomu řekl: „Teď je to jiné, teď je to se mnou.“

Nevěděla jsem se, co dělat, a dokonce jsem se rozhodla, že půjdu studovat. Součástí té vize byli Arabové, tak jsem chtěla studovat arabštinu. Tu zrovna neotevřeli, ale otevřeli heb-

raistiku. Tři měsíce jsem se intenzivně připravovala na přijímací zkoušky a v mém osobním rozvoji, v mém vztahu ke Kristu, v pochopení Izraele, v pochopení židovsko-křesťanských vazeb, to bylo naprosto zásadní období. Na tu školu mě nevzali. Nakonec jsem vystudovala Judaistiku a Teologii na Husitské teologické fakultě.

Součástí té vize je, že se modlím s lidmi; že se modlím s Araby. Viděla jsem se viděla, jak se modlím za uzdravení arabského dítěte. Jenže v době, když jsem tu vizi měla, jsem se styděla říct i amen, natož abych se modlila. Já jsem ze sebe neuměla vydat hlásku, jak jsem se styděla.

Když slyším, jak popisuješ své křesťanské začátky, a když vidím, kým jsi dnes, muselo se stát něco zásadního.

Pán Bůh mě jednak poslal na poušť, to je jedna stránka, ale pak mě poslal do svého tréninku. Ekonomická situace po roce 2010 nebyla moc růžová, a já jsem se dostala do situace, že jsem opravdu musela následovat Boží pokyny, abych se nezbláznila, abych unesla okolnosti svého života. Poslal mě někam, kam jsem nechtěla. Poslal mě sloužit na ulici prostitutkám.

To je ten trénink?

Já jsem sama sobě nepřišla jako kvalifikovaná modlit se s lidmi. Opravdu jsem se neodvážila říct ani to amen. Chodila jsem na sesterskou modlitební skupinku. Jednou na ni přišla ame-

rická misionářka, Kelly Prudek, která vedla mezidenominační skupinu lidí, kteří chodili na ulici mezi děvčata, a vyprávěla nám o té službě. Pustila nám dokumentární film o prostituci, o obchodu s ženami. Byla to surová brutalita syrové reality. Hollywoodské filmy končí happyendem, ale tohle byla realita. Na konci filmu byly dva příběhy. První z nich byl příběh misionáře, který se snažil zachránit v jedné asijské zemi děvčátka, která jejich otcové prodávali na sex. Chtěl je vykoupit a umožnit jim studium, ale otcové nechtěli, protože to pro ně byl zdroj příjmů. Na konci byl střih, jak ten misionář plakal radostí, protože se mu podařilo jednu zachránit. Řekl k tomu: „To, že zachráníme jednu znamená, že ta práce má smysl.“ Druhý příběh byl z Evropy. Na zemi ležela zřetovaná pokálená prostitutka a chystala se zemřít, ale pak jí přišla myšlenka na babičku, která jí vyprávěla o Ježíši, a to způsobilo, že to nevzdala.

Kellyina skupina (samé ženy) byla anglicky mluvící a potřebovala tlumočnicki. Zeptaly se mě, zda bych s nimi nechtěla chodit, ale já jsem si sama sebou nebyla jistá. Ony chodily vždycky v pátek večer. A pak přišel jeden pátek a Pán Bůh se postaral o to, abych se cítila tak zoufale, že jsem si říkala, že musím něco udělat, udělat něco, co má smysl. Tak jsem jim zavolala, že s nimi půjdu. Kelly byla nadšená a já jsem s nimi někdy

v listopadu 2011 začala chodit na ulici. Překládala jsem, tlumočila jsem, a velmi záhy jsem zjistila, že se můžu modlit i sama. A od té doby chodím každý pátek, celá ta léta.

Kelly se s manželem vrátili do Ameriky a nevědělo se co bude dál. Nakonec odjeli i ostatní misionáři. A byly chvíle kdy náš tým jsem byla jen já a sestra Klára (řádová sestra). Teď jsem čtyři a z té původní evangelikální skupiny jsme se přetvořili na mě a tři katoličky (každá z jiného řádu).

My máme sít a Bůh zalévá, on je zodpovědný za sklizeň. My nevíme, kam to slovo padne, nikdy nevíme, do jakých situací se ty ženy dostanou a třeba si vzpomenou. Za celou dobu jsem zažila dvě obrácení. Dvě ženy nám odtamtud vyšly.

Jak vypadá vaše služba prakticky?

Prakticky vypadá tak, že se sejdem, pomodlíme se a rozhodneme se, kam půjdeme. Třeba do některého klubu na Václaváku. My teď hlavně chodíme do klubů, protože z ulic už je většinou vyhnali. V klubech nás už znají. Jsou kluby, do kterých nás pravidelně nepustí, a pak se stane, že nám to někdo dovolí. Jsme zvyklé na odmítnutí. Když nás neodmítnou, tak máme s sebou dárečky, třeba ručně dělaný andílek nebo náušnice nebo malé balíčky (káva, cukr, bonbon). A vždycky je součástí toho balíčku

srolované Boží slovo. Ještě mohou dostat praktický letáček s informacemi, kam se mohou ozvat, kam mohou zavolat v případě potíží. Dostanou také napsanou modlitbu. Ženy v klubech už ví, kdo jsme, není to nic maskovaného. My to netajíme, takže mají možnost nás odmítnout. Přisedneme si k nim a povídáme si s nimi, a záleží na nich, co nám chtějí říct. Nakonec nabízíme modlitbu. Některá odmítne, některá souhlasí. Tak se pomodlíme přímo tam s ní. Za ostatní se modlíme venku.

Na ulici prostitutky už nejsou?

Prostitutky bývají některé i venku. My je známe, víme, kdo to je. Ony se k nám i hlásí. Covid způsobil velkou změnu. Některé se k nám původně nehlásily, ale my jsme za Covidu byly jediné, kdo pravidelně chodil na místa, kde se nacházely, a ony k nám získaly důvěru. Když mají těžké chvíle, tak nám to řeknou. Ale většinou rozhovor nejde úplně hluboko. Je tady spousta děvčat z východní Evropy, které sem jezdí vydělávat pro svou rodinu, a doma se jim o děti stará babička. Některé ženy své děti přivezly i s sebou. Samozřejmě jsou tady také Afričanky, tam je to těžší. Ty jsou tady více nedobrovolně a pod vlivem woo-doo. Ty na ulici nepotkáváme.

My, když chodíme do klubů, zažíváme obměnu děvčat. Prostě je „vyskladnili“ jinam a „naskladnili“ sem jiné.

Říkám to, jak to je, myslím si, že jsou obchodované. My se na to neptáme, my ji dáváme třeba jen letáček, kde je kontakt na právní pomoc, ale my samy se na to neptáme.

Než jdeme do ulic/klubů, tak se modlíme asi takto: „Pane Bože, veď nás, kam ty chceš, připrav srdce těch žen, jdi tam před námi, dávej nám slova do úst, co jim máme říct, jak s nimi máme mluvit, učíš nás prázdnými nádobami, tvými nástroji, abys za nás mluvil ty, aby ses jich dotýkal, aby tam vstupovala tvá přítomnost.“ Necháváme to hodně na Bohu. Neumíme jejich problémy vyřešit. To byl můj velký problém, když to slyšíš, tu hrůzu. Ty, když odtamtud odcházíš, tak tam tu ženu necháváš. Když jsem zažila obrácení té jedné, tak jsem viděla, že Bůh se postará. Neměly jsme nic připraveného a On šel před námi a urovnával pro ni cestu. To mi potvrdilo, že to má cenu.

Co by těm ženám prakticky pomohlo?

Co si myslím, že tady chybí, měl by tady být dům na půli cesty. Bylo by určitě lepší, kdybychom je měly kam poslat. Chce to „detox“ – v přeneseném významu. To, že jsou v těch klubech, má nějakou historii, má to nějaký důvod. Většinou jsou to těžké věci, které zažily už v dětství. Jsou třeba v patnácti letech vyhozené z domu nebo utečou. Ony by potřebovaly překódovat celý svůj život, uzdravit

s Bohem, pomoci jim začlenit se do společnosti, tak, jak to pro nás dělají normální rodiče, když odcházíme z domova. To by bylo zapotřebí, a to tady není.

Problém je také v tom, že sbory (jakékoliv) mají problém tyto ženy přijímat. Mají vůbec problém přijímat lidi, kteří mají těžkou minulost nebo jsou problematictí, vybočují z „normální“ společnosti. Normální společnost je automaticky odmítá, ale křesťan by to udělat neměl. A to se bohužel neděje, ale do toho nás Bůh posílá, a to je to, kam máme jít.

Máte nějaké plány do budoucna?

Tak jak to je, tak to pokračuje.

Přijímáte nové členy/členky skupiny?

Členky, preferujeme ženy. Muži s námi chodili, třeba katolický kněz s námi chodil, ale ne pravidelně. Muže s sebou do těch klubů nebereme, je to moc velké pokušení. Tento rozhovor není nábor, nemáme potřebu tým rozšiřovat. Určitě není vhodně něco zkusit ze zvědavosti. Jedině pokud by měl někdo vedení od Boha.

Děkuji ti za rozhovor a přeji bohaté Boží požehnání ve tvém osobním životě i ve službě.

ptala se Iveta Procházková

.....

KÁZÁNÍ

„Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského.“

Matouš 5,20

„Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil „vnitřní člověk“ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi může učinit neskonale víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všecka pokolení na věky věků! Amen.“

Efezským 3,14-21

Vposlední době přemýšlím nad tím první textem z Matouše z páté kapitoly. Nevím, zda je to životním posunem a nebo upřímností sám k sobě, ale uvědomuji si čím dál více, že na to nemám. Nemám na to žít život, který by se líbil Kristu, přestože se o to stále více snažím. Že nemám na to, aby moje spravedlnost přesahovala snahu zákoníků a farizeů, kteří se o to ze své co nejpřípustnější vůle snažili. A čím více se snažím, tím více se uvědomuji svá omezení a ne-

možnost žít život před Bohem správně.

A podobně na tom byl zřejmě i apoštol Pavel, když psal slova, která jsme četli z jeho třetí kapitoly Efeským, a která psal nejenom Efeským, ale také sám sobě. Ten Pavlův text není nějakým vyučováním nebo návodem pro Efeské, co mají dělat nebo nedělat, ale zní, jako Pavlova modlitba. Proto klekám na kolena.

Představuji si apoštola Pavla, jak píše nebo možná diktuje slova listu, jak začíná slavnou první kapitolou, jak

píše o Božím záměru, abychom se stali chválou Boží slávy, připomíná, jak jsme byli mrtvi pro své hříchy a nyní jsme byli obživeni pro Boží milost a najednou je přemožen hloubkou toho, co si uvědomuje. A hledá slova, kterými by to všechno popsal.

A snaží se je najít v modlitbě. Uvědomuje si totiž, že jediný způsob, jak se to, co píše, může stát pravdou v životech posluchačů, je Boží milost. Že není v žádné lidské moci uvést do života Boží realitu, do které jsme pozváni.

Jak víme z knihy Skutků, Efez byl tehdejším velkoměstem, byl dokonce hlavním městem celé římské provincie. Byl nejen významným kulturním

centrem, ale také místem, kde žilo mnoho náboženství vedle sebe.

Věřící v Efezu hledali odpovědi i v tomto listu na otázku, v čem je jejich víra v Krista jiná, v čem spočívá tajemství a poznání, o kterých se v tom listu tak často píše, jak se liší od poznání tehdejších myslitelů a gnostiků. A stejně tak se můžeme ptát i dnes my - v čem je Kristova cesta jiná od cest, které nabízeli tehdejší učitelé a náboženské proudy.

Apoštol Pavel jim (i sám sobě) odpovídá modlitbou, ve které se modlí k Bohu Otci, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod. Vše na nebi i na zemi je podřízeno pod jeho auto-

ritu. Bůh, kterého zde Pavel dosvědčuje je Bohem stvořitelem, který vládne nad celým světem. A že je důležitým nejen pro adresáty v Efezu, ale pro celý vesmír, pro všechny ostatní lidi, kteří hledají smysl života a tohoto světa. Že Boží záměr zjevený v Kristu není jen Božím skloněním se ke křesťanům, ale že je otázkou smíření celého lidstva skrze oběť Božího syna. A že má rozměr jak kosmický pro lidstvo, tak osobní pro každého člověka.

Ale pojďme zpět k té otázce, která se zde otevřela. V čem je Kristova cesta jiná než cesty jiných učitelů a jiných odpovědí – možná bychom mohli říct, v čem je jiná od cest, které se dnešnímu člověku nabízí.

Ta odpověď je v tom, že na to nemáme. Že není žádná metoda nebo postup, kterým bychom mohli naše životy postupně vylepšovat, opravovat a dovést je k dokonalosti před Bohem. Že není ani jediný spravedlivý, který by před Bohem obstál, kromě Ježíše Krista.

A přestože většina z nás, kteří toto čtete, již Pána Boha ve svém životě vyznala, ví, že na to nemá, a že potřebujeme Kristovu milost, aby nám odpustil. Ale že na nás čeká ještě každodenní vyznání a uvědomění si, že sami ze své síly nemáme sílu, abychom žili správný a spravedlivý život před Kristem.

Je totiž těžké si přiznat, že něco nezvládneme, že na to nemáme. Ale právě

to je bod, kdy potřebujeme dát znovu prostor Pánu Bohu v našich životech.

V listu Efezským zaznívá od začátku myšlenka, že právě skrze církve je tento záměr, toto tajemství zvěstováno, že skrze její údy, skrze nás, má být zjevena Boží sláva. Že jsme nositeli Boží slávy a že skrze nás má být dosvědčována. To je veliký úkol, to je úkol hodný modlitby.

Pavel se proto modlí, aby se v nás upevnil vnitřní člověk – ne pro nějakou naši jistotu, ale pro Boží slávu. Bůh si svůj lid vydobyl pro chválu své slávy (jak čtete v první kapitole tohoto dopisu), jeho sláva má být lidem zřejmá poté, co se podívají na církve, poté, co se podívají na vás, poté, co se podívají na mne. Až se z toho tají dech, jaká zodpovědnost je nám dána.

Pavel vybízí k tomu, aby se v nás upevnil vnitřní člověk aby Kristus skrze víru přebýval v našich srdcích. Jak to ale udělat? O vnitřním člověku mluvíme v církvi hodně, ale co to vlastně znamená? Máme ho vyndat ven, nějak s ním zacvičit a zase ho zandat dovnitř?

Odpověď nacházíme nejen v Pavlově modlitbě, ale v celém listu. Celý list Efezským je výzvou k niterné proměně, ke změně vnitřního člověka, ke změně našeho způsobu uvažování, myšlení a konání.

A právě všude tam, kde lidé činí pokání, kde prochází touto proměnou, kde jsou proměňováni jejich sobecké motivy za upřednostňování druhého,

kde jsou milováni nepřátelé, a kde se žehná těm, kdo nás proklínají, tam všude je zjevná Boží milost, tam všude je zjevná Boží sláva. Tam, kde se děje proměna lidí hříšných k lidem Božím, tam lidé vidí Boží slávu.

Ten nejniternější člověk, naše nejhlubší zákoutí naší mysli, má být proměňován skrze Ducha svatého. Je to Boží práce a Boží úkol, který se však bez nás neobejde. Pán Bůh nás zve k proměně, jsme to však my sami, kdo se jí nejvíce bráníme.

Pavel si je vědom toho, že tato proměna vnitřního člověka není jednorázová, nejde jen o okamžik poznání Krista, o moment obrácení, ale o jeho dorůstání. Musíme nejdříve zakotvit, vyhodit kotvu směrem ke Kristu v našem rozbouřeném moři a přitáhnout se k němu. Ale tím to nekončí, ale naopak začíná.

Zakořenit totiž nestihneme za jeden večer, rychle zakořenit nemůžeme na povrchu, ale v hloubce. A to trvá. Problémem je to, že bychom dnes chtěli vše mít hned. Ale také o tom, že kolem sebe nevidíme tolik příkladů lidí bojících a zápasících.

Pavel nás proto vyzývá k tomu, aby Kristus v nás přebýval, aby v nás zakořenil a zakotvil v lásce. To slovo „prebýval“ naznačuje v původním významu pobyt právoplatného majitele. Kristus chce panovat ve všech oblastech našeho života, ve všech místnostech, nejen v předsíni a obýváku našeho života,

kde bychom ho mohli ukazovat náležitě. A to je proces, to je proces postupného zrání a dorůstání do plného lidství měřeno Kristovým příkladem.

Kristova láska je mezi nás vylita skrze Ducha, není výsledkem lidského snažení, ale darem Ducha. Nemůžeme si ji přikázat, musíme se jí nechat proměnit. Je nabídnuta všem, kdo mají prázdné ruce. Je to láska, která přesahuje každé poznání, je to láska, které se musíme učit. A které se učíme právě ve společenství.

Pavel píše o zakořenění v lásce. A kořeny rostou dlouho, celý život. Dnes můžete jít zahradnické firmy a nechat si přivezt a zasadit vzrostlý strom, ale je to vždy s velkým rizikem, že se vám neuchytí. Tím jediným bezpečným prostředím je zahrada, kde postupně poroste, kde budou jeho kořeny postupně růst do půdy, kde bude odolávat prvním bouřkám, nepřízni počasí i se potkávat s kořeny dalších rostlin.

A takovým prostředím, kde máme my růst je církev. Pavel proto říká ve své modlitbě, že – spolu s bratřími. Víra v Boha není individuální záležitost, není to jen já a Bůh a moje prožívání nebo neprožívání Boží blízkosti, ale fyzická blízkost těch, kteří věří společně se mnou, kteří jsou jiní než já.

Myslím si, že církev sama o sobě je zázrak. Nemyslím jen na otázku spasení, ale naprosto lidsky – je to spo-

lečenství lidí, kteří by se navzájem nevybrali, jsou to mladí a staří vedle sebe, chudí a bohatí, intelektuálové i opravdu pracující, voliči pravice i levice. Je to skupina, kterou byste nikde na světě nenašli.

Společenství je darem shůry a skrze toto společenství lidí, které bychom si nevybrali se děje něco kosmického. Skrze společenství církve je oslaven Bůh.

A právě přes tu různost, ve které nás spojuje jen Kristus, se zrcadlí Boží sláva. Bůh si vybral církev, aby byla nositelem jeho slávy, aby byla Božím příbytkem, Božím chrámem a stavbou, tím místem, do kterého když někdo přijde, tak Boha zahlédne. A není tím myšlena žádné modlitebna, ani kostel,

ale my jako takoví – naše společenství jeden s druhým. Když přijde někdo do našich rodin, když někdo s námi v práci začne spolupracovat nebo podnikat – vidí v nás odlesk Boží slávy, vidí v nás svědectví o proměně vnitřního člověka? Zhlédne v nás Boží tvář?

Jsme povoláni k tomu, abychom dorůstali Krista, do jeho podoby. Jsme povoláni k tomu, abychom žili jako děti světla a pravdy. Jsme povoláni, abychom žili ve vzájemném společenství – a to nejen v neděli, ale uprostřed tohoto světa. Uprostřed světa, který skrze nás potřebuje poznat Krista.

Amen.

Jan Jackanič

.....

INFORMACE Z VV

Informace z jednání VV BJB dne 3. května 2023

Březnové jednání VV se týkalo především přípravy jednání dubnového SD v Praze. Proto přinášíme informace z těchto obou jednání společně.

Hodnocení SD 2023 a úkoly z něj vyplývající

VV hodnotil proběhlý SD, jsme vděční Bohu za jeho průběh a celkovou atmosféru, organizátorům pak patří díky za celkovou přípravu. Jsme vděční za nový sbor v Pusté Rybné, bratr předseda ho navštíví v září a po domluvě s tajemníkem bude dokončena registrace sboru. VV byl informován o jednáních ohledně nákupu

budovy pro sbor XXI. století v Praze, na základě vyjádření banky budeme dále jednat o případné půjčce sboru.

Tajemník informoval o harmonogramu stěhování a nákupu vybavení nových kanceláří, stěhování proběhne ve třech etapách a nájem na Topolce bude definitivně ukončen vyklizením prostor do 30. června. Ke změně sídla BJB tak dojde od 1. července 2023.

VV se dále zabýval přípravou kurzu kazatelů (30. 5. - 1. 6. 2023, konferenční centrum Immanuel) a hovořil o tématech pro podzimní RZS. Dále jsme se zabývali Cestou duchovní obnovy sborů a tématem ordinace v BJB

(nejbližší ordinace br. kazatele Jaroslava Hružy proběhne 18. června v Žatci, o ordinaci kazatele také žádá ostravský sbor). K tématu ordinace se vrátíme také při společném rozhovoru na kazatelském kurzu.

Odbory a komise

Komise pro vzdělávání - v rámci Vzdělávání na cestě proběhne třetí setkání pro staršovstva (13. května v Praze), připravuje se také Letní škola BJB v Malenovicích.

VV hovořil o cestách, kterými je možné zapojit novou generaci do služby v BJB. Nabízíme možnost osobního vedení i finanční podpory skrze stáže nebo částečný úvazek na sboru.

Dále jsme hovořili o možnosti budoucího vzdělávání skrze seminář BJB, který by zastřešil naše současné vzdělávací aktivity. Nejedná se nám primárně o budovu, ale o možnost soustředit naše vzdělávání do budoucího baptistického vzdělávacího institutu. O jeho podobě je nutné vést rozhovor napříč celou BJB.

Misijní odbor - br. Vl. Zeman sdílel své zkušenosti z cesty do Jižní Koreje; je zde důraz na učenictví jako DNA místního sboru. Informoval také o proběhlém setkání týmů zakladatelů sborů M4 pro ukrajinské sbory v ČR (organizuje Česká evangelikální aliance), do kterého jsou zapojeny 3 naše sbory.

Bratr Dietrich Schindler bude po-

zván v srpnu na mládežnickou Kemperenci, je zde možnost setkání pro misijní pracovníky ve Vysokém Mýtě. VV souhlasí s vydáním knihy Dietricha Schindlera (Beyond belief - faith that works), která bude k dispozici pro Kemperenci i pracovníky BJB.

Sbory a kazatelé

Bratr Pavel Coufal navštívil sbor v Příboře a plánuje službu v Litoměřicích, Žatci, na Pusté Rybné, v Karlových Varech a Suchdole n. Odrou. Rád navštíví každý sbor, který ho pozve ke službě, je však třeba domlouvat termíny s větším předstihem.

Organizační a ekonomické úkoly

Vzdělávání statutárních zástupců a účetních sborů se bude konat v sobotu 23. září. Podrobnosti a program budou zaslány na sbory po kurzu kazatelů.

Setkání odborů 2023 se uskuteční se v termínu 20. - 21. října 2023 v centru Immanuel.

VV hovořil o možnosti zaslání elektronických newsletterů od roku 2024 členům sborů BJB, kteří o ně projeví zájem. Návrh realizace připraví tajemník na zářijové jednání VV.

VV schválil žádost sboru BJB Olomouc o půjčku ze stavebního fondu, konkrétní výše bude upřesněna v září 2023.

Jan Jackanič, tajemník VV

.....

ZPRÁVY Z BJB

ZPRÁVA Z KURZU KAZATELŮ

Letos jsme se na kurzu kazatelů sešli ve dnech 30. 5. - 1. 6. opět v konferenčním středisku Immanuel na Vysočině. Tentokrát jsme mezi sebou přivítali i misijní pracovníky a studenty teologie z našich sborů. První večer nám sloužila hudební skupina z vysokomýtského sboru a program vedl vedoucí Misijního odboru BJB bratr Vladimír Zeman na téma misie našich sborů. Připomněl nám, že pokud se má rozvíjet sbor směrem k založení nového sboru, musí v něm docházet jak k růstu no-

vých učedníků, tak k rozvoji nových vedoucích a reprodukci nových skupin.

Ve středu ráno nás oslovil předseda Výkonného výboru Pavel Coufal biblickým zamyšlením o tom, že cílem naší služby je činění nových učedníků. V následujícím bloku jsme vedli rozhovory o minulosti, současnosti a budoucnosti naší BJB. Zamýšleli jsme se nad tím, zda a jak jsme se vyrovnali s turbulentním obdobím spojeným s odchodem některých sborů z BJB nebo vyloučením sboru Na Topolce. Umíme pojmenovat důvody,

abychom se poučili pro budoucnost? V diskusích byly zmiňovány teologické rozdílnosti i postoje výlučnosti (nadřazenosti). Víme ale sami, co je naše DNA – proč jsme (zůstáváme) v BJB? Co je pro nás to vzácné „rodinné stříbro“, kterého se nechceme vzdát? Víme, co nás jako baptisty v BJB charakterizuje (nebo by nás mělo charakterizovat)? A jak můžeme pastoračně pomoci bratrům a sestrám, kteří odešli z odloučených sborů, jsou stále zraněni, zklamáni církví a někteří přicházejí do našich sborů? Bylo dobré tyto otázky otevřít, protože v některých sborech jsou stále živé a dotýkají se i naši mládeže.

V současnosti prožíváme zvláštní dobu „nadechnutí“, příležitost budovat jednotu v Jednotě, rozvíjet naše vzájemné společenství a společnou službu, věnovat se práci našich odborů a komisí, rozvíjet vzdělávání nových

pracovníků apod.

V rozhovoru o naší budoucnosti se ozývala touha po probuzení, potřeba nové generace kazatelů, misijních pracovníků, zakladatelů sborů, duchovních vedoucích, výzva k modlitbám. Měli bychom být více misijní církví. Zazněla také otázka ohledně našeho vlastního vzdělávacího institutu (školy).

Před obědem jsme mezi sebou přivítali zástupce hlavního kaplana vězeňské služby Pavla Zvolánka, který s námi hovořil o duchovní službě ve věznicích.

Odpoledne byl volný čas pro rozhovory, protažení těla při sportu i setkání misijních pracovníků. Středeční večerní program vedl Pavel Coufal na téma ordinace. V rozhovorech jsme si ujasňovali, co to je ordinace kazatele, proč ji chceme nejen na úrovni místního sboru, ale v zasazení do celé Jednoty a jak bychom mohli upravit

ve sborech BJB
ordinace kazatele < vs > přehlížení (nezájem sborů, kazatelů)
ordinovaného kazatele není možné konat VP a křty (??)
pověřen /pověřen ke službě/ místním sborem, to mi stačí
ohledně terminologie (instalace ? ordinace).
„nační řád“ (Základ a řád ordinované služby v BJB - ZŘOS)
k je – nebo udělat vhodné změny?
m nemusíme fídit, zrušíme ho? (provokace?)
asnění, návrhy

naši praxi při ordinačním procesu jak kazatelů, tak kaplanů. Rozhovor byl velmi podnětný, toto téma přineseme také k rozhovoru na podzimní Radě zástupců sborů.

Ve čtvrtek dopoledne nás oslovil kazatel ašského sboru bratr Alois Boháček biblickým zamyšlením o tom, jaké je srdce kazatele ve službě. Na pozadí Abrahama, usilujícího v rozhovoru s Hospodinem o záchranu Sodomy (Ge 18) nás vedl k přemýšlení o tom, jestli je naše srdce podobné Božímu srdci a srdci tohoto starozákonního

praotce. Zbytek dopoledního času jsme věnovali informacím ze služby našich odborů, Výkonného výboru i jednotlivých sborů.

Jsme vděční Pánu Bohu za prohlubující se společenství, které můžeme z jeho milosti mezi sebou mít jako kazatelé a další duchovní vedoucí našich sborů. Už teď se těším na další setkání!

Pavel Coufal

.....

SETKÁNÍ STARŠOVSTEV

V uplynulém školním roce jsme v rámci Vzdělávání na cestě zorganizovali vzdělávací kurz Služba staršovstva. Konal se během 3 sobotních setkání v pražském vinohradském sboru. Zúčastnili se ho staršovstva z 12 našich sborů z Čech, od Aše po Prahu, od Brniště po České Budějovice. Vyučujícími byli: Pavel Coufal, předseda Výkonného výboru, Vladimír Zeman, vedoucí Misijního odboru a Jaroslav Pleva, kazatel a místopředseda Výkonného výboru. Během roku jsme se věnovali biblickému studiu o poslání a službě starších sboru, praktickým a pastoračním otázkám, které ve své službě řešíme

a také organizaci, vedení sborů a rozvoji nové generace. Kurz byl veden formou vyučování i vzájemných rozhovorů, které měly vést k praktickým cílům.

Jsem vděčný za tato setkávání. Věřím, že byla podnětná a budující pro všechny účastníky a že přispěla ke zdravému duchovnímu růstu našich sborů. Měl jsem také radost z toho, že se můžeme lépe poznávat napříč sbory, navazovat vzájemné vztahy a modlit se jedni za druhé.

Pavel Coufal

.....

MISIJNÍ PRACOVNÍ VÝJEZD DO TURECKÉHO MĚSTA ANTAKYA

Na konci dubna jsme jeli jako pětičlenná skupina na misijně-humanitární výjezd do Antakye v Turecku. Naším účelem bylo pomoci v oblastech postižených zemětřesením. Zde jsme stavěli malé dřevěné domky jako dočasné bydlení pro rodiny, které ztratili svůj domov. Celý projekt zajišťovala turecká křesťanská organizace „Protestan Kilise-leri Vakfi“. Tato organizace koordinovala místa a materiál na stavbu, také pro nás zajistila ubytování v kontejnerech v blízkosti staveb.

Každý den jsme jeli na jedno až dvě místa, kde jsme rodinám postavili dřevěný domek. Díky tomu jsme mohli vytvořit častokrát pro ně první kontakt s křesťany. Jeden z organizátorů Cristian Savu, který dříve působil v Turecku jako misionář, s námi jezdil a byl naším překladatelem. Díky němu jsme mohli těmto rodinám zvěstovat i zprávu o Ježíši.

Taskin, pro kterého jsme stavěli jeden z domečků nám řekl svůj příběh. V jejich vesnici bylo 180 domů, ale po zemětřesení zůstalo obyvatel-

ných pouze 20. Hodně lidí teď žije ve stanech. Problém ale je, že stany mají často spoustu mezer, kudy jim dovnitř lezou ještěrky a hadi. Před pár dny zde zemřela jedna holčička právě na uštknutí jedovatým hadem. Taskin byl učitelem angličtiny a podnikal s prodejem oblečení. Od zemětřesení ale nemá práci, protože školy jsou zde všechny zavřené a jeho obchod spadl. Celá jeho rodina byla velmi milá a vděčná, a když to šlo, tak i pomohli.

Naše pomoc přinesla lepší podmínky pro osm rodin, ale stále tam žije tisíce rodin ve stanech. Zároveň je v oblasti jen jeden evangelikální sbor s kazatelem, který už tak vypadal vyčerpaně.

Díky za vaše modlitby a modleme se dál, ať Bůh pošle dělníky na svou žej.

V Turecku je úroda zralá. Manuální pomoc křesťanů otevírá srdce místních lidí a překonává zažitě předsudky. Modleme se za rodiny, kterým jsme postavili domy, za kontakt s místním kazatelem, a za další návaznou službu (například letního dětského tábora), za poznání pravdy evangelia a naději, do často beznadějných situací.

Jan Halík, BJB Brno

další členové týmu: David Adam - BJB Blansko, David Adam ml. - BJB Blansko, Martin Zvonař - BJB Brno, Petr Liška - BJB Příbor

.....

STĚHOVÁNÍ KANCELÁŘÍ VV BJB

Po mnoha týdnech balení a vybalování jsme od dnešního dne kompletně na nové vinohradské adrese. Děkujeme všem, kdo nám pomohli a umožnili tuto změnu.

Od 1. července 2023 se také mění oficiální adresa sídla Bratrské jednoty baptistů na Vinohradská 68, Praha 3. Telefonní číslo do kanceláře zůstává stejné.

Celé stěhování (a především třídění všech věcí) trvalo od března do konce června. Jsme vděční vinohradskému

sboru, že vzal na sebe rekonstrukce nových prostor a máme tak zázemí pro naši službu. Rozsahem máme zhruba poloviční prostory a není již k dispozici samostatný pokoj pro hosty, ale díky vysokým stropům a novému nábytku se nám podařilo vše přestěhovat a zabydlet.

Těšíme se na setkání s vámi v těchto nových prostorách.

Jan Jackanič

MISIJNÍ KONFERENCE SENT 2023

Ve dnech 5. - 9. července 2023 se setkali baptisté z mnoha zemí a kontinentů v norském Stavangeru na misijní konferenci s názvem SENT 2023 (Posláni). Konferenci pořádala Evropská baptistická federace (EBF) spolu s Baptistickou světovou aliancí (BWA), hostitelem byla Norská baptistická jednota.

Konferenci předcházelo třídní výroční setkání Světové baptistické aliance (2. - 4. 7.) a půldenní koncil Evropské baptistické federace (5. 7.).

Na koncilu EBF, která spojuje baptistické jednoty z Evropy, Blízkého východu a Střední Asie, byl zvolen nový prezident br. Mateusz Wichary z Polska a viceprezident br. Charles Costa z Libanonu. Modleme se za požehnaní jejich služby.

Jedním z projektů EBF je Misijní partnerství (Mission Partnership), jehož prostřednictvím se za 21 let podařilo podpořit vznik 230 nových sborů v regionu EBF. Jsem vděčný, že i čeští baptisté finančně podpořili zaklada-

tele nových sborů v Arménii, Gruzii nebo Turecku.

Za naši jednotu se koncilu EBF a misijní konference SENT účastnili předseda Výkonného výboru Pavel Coufal, tajemník Jan Jackanič, vedoucí misijního odboru Vladimír Zeman a předsedkyně odboru sester Jana Pospíšilová.

Společně jsme se shodli, že konference SENT byla velmi povzbuzující, inspirující a motivující. Přednášky, kázání, semináře, diskuse, společné modlitby a uctívání Boha – vše bylo zaměřeno jedním směrem: jsme posláni, abychom se podíleli na Boží misii v tomto světě, abychom šířili dobrou zprávu Ježíše Krista, pomáhali lidem růst v poznání Boha a sloužili jim v jejich nouzi.

Známý americký teolog chorvatského původu Miroslav Volf mluvil o záměru, aby svět byl Božím domovem (Bůh byl uprostřed lidí a především v našem srdci) a vyzval nás, abychom překonávali překážky, které tomu brání. Benjamin Francis z Indie vyprávěl velmi živě příběhy o tom, jak se evangelium šíří v asijských zemích a povzbudil nás, abychom nehledali lidi, které chceme vyslat do misie, ale hledali ty, které vysílá Bůh – a budeme často překvapeni. Vedoucí Evropské baptistické misie Dr. Michael Kisskalt z Německa mluvil o integrální misii v Kamerunu (nesení evangelia skrze pomoc místním zemědělcům). Prezident Ukrajinské baptistické jednoty Valerii Antoniuk a vice-prezident Igor Bandura přinesli svědectví o tom,

jak i uprostřed těžké a bolestivé situace v důsledku války nachází mnoho lidí nový život v Kristu. „Válka nemůže zastavit Boží plány“. Bůh řekne své poslední slovo, ale my se modleme a podle svých možností pomáháme.

Na misijní konferenci se také mluvilo o různých přístupech při zakládání nových sborů v Evropě, o službě imigrantům, o misijních komunitách. Mauricio Da Silva Carvalho z Brazílie, který slouží v Německu jako kuchař, zve lidi na společné jídlo, které jim připravuje ve svém sboru. Své kulinářské umění, doprovázené svědectvím o Bohu, nám předvedl přímo na hlavním podiu. Při jednom večerním shromáždění jsme žehnali více než 100 přítomným mladým lidem a prosili za požehnání jejich služby.

Při závěrečném nedělním shromáždění nás generální tajemník Světové baptistické aliance Elijah Brown vyzval, abychom vyšli ze svého pohodlí a s modlitbou sloužili těm, kteří na mnoha místech světa trpí.

Misijní konference SENT byla velmi pestrým a bohatým setkáním, kterého se účastnilo přes 800 křesťanů z celého světa. Bylo toho opravdu mnoho, co jsme zde slyšeli, prožili a přijali. Na závěr jedna výzva pro každého z nás: nech se Bohem poslat tam, kde tě chce mít.

Jan Jackanič a Pavel Coufal

.....

KOMISE DUCHOVNÍ SLUŽBY

Rozhovor s předsedou komise Jaroslavem Hřůzou

Jak bys popsal činnost a význam komise duchovní služby (KDS) pro BJB?

Jako baptisté věříme, že je každý křesťan povolán sloužit Bohu, zastáváme tedy tzv. všeobecné kněžství věřících. Zároveň na základě Bible věříme, že si Pán církve povolává konkrétní duchovní vedoucí do zodpovědnosti za vedení různých oblastí svého díla. Asi nejviditelnější je v našem prostředí služba kazatele jako zvěstovatele Božího slova, duchovního pastýře, který dohlíží nad duchovním životem a směřováním sboru.

Tyto služebníky pak církev považuje, na základě toho, že u nich rozezná Boží povolání, obdarování a připravenost k danému úkolu. Pravdou je, že každý sbor si povolává své vedoucí, kazatele, starší sboru apod., ale jejich povolání má být potvrze-

no širším společenstvím BJB. Naše komise má v rámci BJB pomocnou (služebnou) roli, a to zejména při doprovázení studentů teologie a kazatelů při jejich přípravě a následné ordinaci. Služba KDS také zahrnuje proces ordinace kaplanů pro práci ve věznicích, v armádě, v nemocnicích a dalších oblastech. Co se týče přípravy a pověřování vnitrosborových pracovníků (např. starších, pomocných kazatelů, diakonů apod.), i tam je naše komise otevřená pomoci sborům, pokud o to bude požádána.

V našich rádech čteme, že BJB má odpovědnost za kvalitu duchovní služby kazatele a že právě z toho důvodu zřizuje tuto komisi. Jak rozumíš této odpovědnosti?

Každý sbor je vnitřně samostatný, ale patříme do jednoho společenství sborů Bratrské jednoty baptis-

Ordinace bratra kazatele Jaroslava Hrůzy v Žatci

tů. Máme spoluodpovědnost jedni za druhé, společně chceme naplnit poslání, které nám Pán církve svěřil. Kazatelská služba je velmi náročná a zodpovědná, ať se to týká výkladu a zvěstování Božího slova, evangelizace, pastorační péče, vedení sboru nebo

výchovy další generace Kristových učedníků a je třeba, aby byla konána co nejkvalitněji, podle biblických principů a v baptistickém kontextu. Kazatel tedy není jen služebníkem jednoho konkrétního sboru, ale je to služebník Kristův, který předává

učení, svěřené obecné Kristově církvi. Proto se má na procesu jeho přípravy a vyslání do služby podílet širší církev, u nás tedy BJB prostřednictvím pověřené komise.

V poslední době se Výkonný výbor věnuje znovu tématu ordinace. Diskuze k tomuto tématu proběhla i na kurzu kazatelů. Proč je podle tebe třeba mluvit v BJB o ordinaci?

Jak jsem již uvedl, ordinace je akt, ve kterém církev potvrzuje, že rozpoznává u ordinovaného Boží povolání a obdarování k duchovní službě, potvrzuje jeho připravenost, odděluje ho a pověřuje k této službě a vyprošuje Boží zmocnění a požehnání skrze modlitbu se vzkládáním rukou.

Podle našich řádů má být s kazatelem po 1 – 2 letech služby na jeho prvním sboru započat ordinací proces v rámci BJB (při přechodu na jiný sbor se pak ordinace neopakuje). O ordinaci má požádat jeho sbor (staršovstvo). Na základě této žádosti potom komise vede s kazatelem rozhovory o jeho poslání, službě, případně zadá ordinací práci, prostě se snaží, aby byl na tuto službu co nejlépe připraven, v kontextu BJB i širší církve. Na konci tohoto procesu dává nebo nedává doporučení k samotné ordinaci.

Ovšem to se ne vždy dalo a děje. Potýkáme se obecně s narůstajícím individualistickým pojetím sboru a služby kazatele. Možná to souvisí

s obdobím konfliktů, kterým jsme v minulých letech prošli. Některé sbory pověřily svého kazatele ke službě a již nežádají o jeho ordinaci v rámci BJB a někteří kazatelé o to ani neusilují. Samostatnost sboru však neznamená nezávislost sboru. Služba kazatele obecně přesahuje hranice jeho sboru. Byli bychom proto rádi, abychom se ve všech našich sborech vrátili k praxi ordinace kazatelů v rámci celé Jednoty. Pokud je třeba v něčem upravit nebo aktualizovat řád ordinované služby, tak to udělejme.

Jak se můžeme modlit za vaši službu? A jak může činnost komise prospět společné práci v BJB?

Momentálně má komise duchovní služby jen dva členy (Pavel Coufal, David Sláma), ačkoli má být podle řádu 3členná. Byli bychom rádi, kdyby se našel ještě jeden ordinovaný kazatel, kterému leží na srdci duchovní rozvoj a upevnění kazatelů nebo kaplanů, který by byl potom na doporučení Výkonného výboru sjezdem delegátů do této komise pověřen. Věříme, že svým malým dílem můžeme napomáhat jak jednotlivým kazatelům, studentům teologie, kaplanům apod. v jejich službě, tak také zároveň i sborům a celé naší Jednotě.

.....

MODLITBY ZA SBORY

Modlitební řetěz BJB

Iv dalších měsících pokračujeme ve společných modlitbách za sbory a službu v rámci BJB.

Jednotlivé modlitební předměty jsou rozesílány na sbory vždy začátkem měsíce, ve Zpravodaji uveřejňujeme rozpis modliteb na následující čtvrtletí.

Aktuální modlitební předměty prosím zasílejte do konce předchozího měsíce na emailovou adresu info@baptist.cz

Děkujeme všem, kteří se připojují ke společným modlitbám za BJB.

červenec

- 27. týden / 3. - 9. července / Plzeň - Mozaika
- 28. týden / 10. - 16. července / Praha - Církev XXI. Století
- 29. týden / 17. - 23. července / Praha 3
- 30. týden / 24. - 30. července / Praha 3 - mezinárodní sbor
- 31. týden / 31. července - 6. srpna / Praha 5 - Vinný kmen

srpen

- 32. týden / 7. - 13. srpna / Praha Life Tree Church
- 33. týden / 14. - 20. srpna / Příbor
- 34. týden / 21. - 27. srpna / Sokolov
- 35. týden / 28. srpna - 3. září / Odbor sester

září

- 36. týden / 4. - 10. září / Suchdol nad Odrou
- 37. týden / 11. - 17. září / Šumperk
- 38. týden / 18. - 24. září / Teplá
- 39. týden / 25. září - 1. října / Kazatelé & Misionáři

VZDĚLÁVÁNÍ „JOZUE“ JE V POLOVINĚ SVÉ CESTY

Vdubnu proběhlo další setkání mladých lidí nad Bibli.

V Litoměřicích jsme se mohli zamýšlet nad posledními knihami Nového zákona: list Jakubův, 1. a 2. Petrův, 1. – 3. Janův, Juda, Zjevení. Jsme vděčni Bohu za to, že můžeme společně poznávat Bibli a lépe jí porozumět. V průměru se nás scházelo 30 a ke studiu Staré

smlouvy se dostaneme v novém školním roce v září. S novým školním rokem chceme těm z vás, kteří by se chtěli přidat, tuto možnost nabídnout. Protože je SZ daleko obsáhlejší, budeme mít v příštím školním roce 6 setkání. Pravděpodobná místa setkávání budou Brno, Litoměřice a Praha. V případě zájmu pište na pavel.mrazek@baptist.cz.

REGIONÁLNÍ SETKÁNÍ VEDOU- CÍCH MLÁDEŽÍ (MORAVA, ZÁPAD, STŘED)

Jako „první vlaštovka“ našeho přemýšlení o prioritách rady ODM se 1. dubna uskutečnilo první regionální setkání vedoucích mládeží v Olomouci. Sešli se zde zástupci z mládeží z Blanska, Brna (+ brněnského dorostu), Olomouce, Suchdolu, Uherského Hradiš-

tě a Šumperka. Bylo nás celkem 21 a mohli jsme se zde spolu sdílet, poznávat, modlit se za sebe, přemýšlet nad hodnotami mladých lidí kolem nás a naplánovat regionální setkání moravských mládeží, které se má uskutečnit 10. června v Suchdole nad Odrou.

REGIONÁLNÍ SETKÁNÍ VEDOU- CÍCH MLÁDEŽÍ V KARLOVÝCH VARECH

Druhé setkání se uskutečnilo konci dubna v Karlových Varech. Sešli se zástupci mládeži z Aše, Teplé a Karlových Varů, celkem nás bylo 11. Byl zde čas pro sdílení, seznámení a hry, ale podobně jako v Olomouci i přemýšlení o tom, co dělat na mládežích, i zamyšlení nad

hodnotami mladých lidí na základě výsledků sociologického výzkumu, který nedávno proběhl.

Poslední setkání vedoucích mládeže se odehrálo 24. června v Praze. Sešlo se nás celkem 11 z mládeži z Prahy – Vinohrad, Litoměřic a Brniště + Cvikov (spojená mládež).

REGIONÁLNÍ SETKÁNÍ V SUCHDOLE NAD ODROU

Vsobotu 10. června proběhlo regionální setkání mládeži v moravském regionu, bylo nás přes 60. Tato jednodenní akce byla nabitá programem, ale také zde byl čas pro rozhovory a seznámení se. Po příjezdu jsme se mohli občerstvit (mimoходом suchdolští zaslouží pochvalu za skvělé jídlo a organizaci a vůbec za to, jak nás přijali), a zapojit

se do seznamovacích her, poté následovaly chvály a semináře. Po obědě byly na řadě sporty, „deskovky“ a procházky. Po večeri následovalo slovo na téma „Jak se nenechat převálcovat dobou a udržet se Boha“. Program skončil večerem modliteb a chval, zakončeným výzvou k následování Boha. Děkujeme za organizaci suchdolské mládeži a celému sboru!

TERMÍNY AKCÍ ODM

Nejblíží akce pořádané ODM

27. 8. - 2. 9. — Kemperence, areál WOL Černá Hora

15. - 17. 9. — Kompas – KC Immanuel, Slavíkov (u Hlinska)

27. - 29. 10. — Mládežnická konference – Brno – BiGy

Termíny vzdělávání JOZUE

7. – 8. 10. (Brno)

17. – 18. 11. (Brno)

19. – 20. 1. 2024

23. – 24. 2.

22. – 23. 3.

3. – 4. 5.

KONFERENCE SESTER

Věrná v každém čase... To byl název a vlastně i pozvánka na sesterskou konferenci BJB ČR a SR v Nesvadoch, která se konala ve dnech 5. - 7. května.

Na konferenci sester jezdím asi 20 let, z toho posledních 12 let jsem měla tu čest, milost a radost být spolu s dalšími sestrami ve vedení odboru sester.

Na sesterské konferenci se těším jako na Vánoce. Hodně příprav a starostí kolem, ale když už na konferenci jsem, tak každé společné setkání, od pátku do neděle, rozbaluji jako dárek za dárečkem. Pokaždé jsem překvapená a potěšená. Každé objetí, přivítání, referát, seminář, písně chval, vzájemné setkání sester. No prostě...Vánoce.

Téma konference, týkající se věrnosti, bylo hodně široké. Hlavní mluvčí konference byla sestra Natalija Elias, která nás provedla třemi přednáškami. Sobotní odpoledne bylo věnováno seminářům. Už jejich názvy – Věrná single, Věrná ve služ-

bě vlastním dětem, Věrná v manželství, Prázdné hnízdo a Věrná ve stáří, napovídaly, o čem to bude. Sestry si mohly vybrat seminář, jehož téma je pro ně blízké a zajímavé.

Se sestrou Laurou Smolníkovou jsme měly na starost seminář pod názvem „Věrná v manželství“. Nejedná se jen o fyzickou věrnost (ta se bere za samozřejmost), ale o tu duchovní, niternou. Jsem přesvědčená, že nejdůležitějším rozhodnutím v životě, je rozhodnutí pro život s Pánem Ježíšem a pak pro budoucího manžela. Obě rozhodnutí ovlivní váš pozemský život. Jeho kvalita záleží právě na těchto rozhodnutích. Satan má zájem o naše manželství, čeká na příležitosti a udělá cokoli, aby naše manželství nefungovalo. A právě v duchu těchto slov sestra Smolníková měla biblické vzdělávání.

Vždycky se moc těším na sobotní večer, kdy jsou na programu zpívané chvály a osobní svědectví několika sester. Sestry „nesou kůži na trh“

a zároveň mají „srdce na dlani“, kdy se svou otevřeností a upřímností dobrovolně svěřují druhým se svými slabostmi, selháním, ale zároveň vítězstvím, které díky víře v Pána Ježíše mohly zažít. Ve svědectví často sestry mluvily o Boží věrnosti a o věrnosti ve službě Bohu a druhým, které viděly ve svém okolí. Právě tyto příklady v mnohém ovlivnily můj život. Život

mého manželství, rodiny.

Mezi takové vzácné Boží služebnice patřili manželé Růžičkovi z Chebu. Můj manžel sloužil v letech 1982-83 jako voják na posádce pohraniční stráže právě v Chebu. Manžel pochází ze Slovenska a jít na vojnu až do Chebu nebyla žádná výhra. Když po několika měsících na vojně dostal vycházku, šel na setkání mládeže sboru BJB. Právě

vě tam si cizího vojáka všiml Vašek, syn Růžičkových, a pozval ho k nim domů. A od té chvíle se domov Růžičkových stal i domovem cizího vojáka. Manžel s láskou a dojetím vždycky vzpomíná na buchty, které mu každou sobotu „tetička“ Růžičková posílala do kasáren. Pokaždé, když mohl opustit kasárny, tak jeho kroky směřovaly právě k Růžičkovým domů. Strávil

u nich i Vánoce. Kdybyste zavítali do sboru v Chebu a zeptali se na Růžičkovi, dozvěděli byste se, že jejich dveře byly otevřené pro každého.

A právě tato praktická víra, tohle každodenní svědectví, se stalo něčím, co ovlivnilo naši rodinu. Manžel slíbil Pánu Ježíši, že pokud jen bude moct, tak nikdy nenechá v neděli žádného vojáka bez oběda. A to ještě netušil,

že se po svatbě odstěhuje do Žatce, kde bylo vojenské letiště s velkou posádkou. Po svatbě, v roce 1985, jsme se přistěhovali do Žatce, kde byl malý baptistický sbor, asi 30 lidí. Částými hosty zde byli právě vojáci, kteří sloužili na blízkém letišti. Když voják dostal vycházku, tak to nebylo jen na pár hodin, ale většinou na celý den. A můj manžel věren svému slibu, zval vojáky, kteří byli na shromáždění, k nám v neděli na oběd. Když to bylo jednou, dvakrát, třikrát za sebou, tak to ještě dalo zvládnout, ale mě se někdy zdálo, že čeho je moc, toho je příliš. Občas jsme se střídali ještě s jednou rodinou, ale i tak to bylo náročné.

Jednou takhle v neděli, po skončení shromáždění jsem se rozhlížela, jestli je tam nějaký voják a žádného jsem neviděla. Ulevilo se mi, neměla jsem navařeno, řekli jsme si, že se odbydeme něčím jednoduchým. Jenže jeden voják stál na chodbě.

Dodnes se za své chování stydím... Snažila jsem se nějak rychle dostat z modlitebny.

A už jsem byla u branky, ven ze sboru a rychle domů. V tu chvíli na mě volá manžel: „*Jiřinko, podívej se, kdo stojí u vchodu do modlitebny*“. Tušila jsem, kdo tam byl. Já na to: „*Já vím, to je nějaký voják, ale vždyť nemám navařeno*.“ A manžel na to: „*Ne, to není voják, tam stojí Pán Ježíš*.“ To byla ledová sprcha. Zahanbeně jsem se vrátila k tomu jókovi

s otázkou, jestli nechce jít k nám, ale že máme k obědu jen míchaná vajíčka. A ten voják na to: „*Já vajíčka mám rád*“. Ale další lekce od Boha nás čekala doma. Zastavili jsme autem před domem a sousedka se ptá. „*Vimpelovi? Nechcete jít k nám na oběd?*“ A já na to: „*Jenže my nejsme sami, máme u nás na návštěvě vojáka*“. „*To nevadí, vezměte ho s sebou*“. Po výborném obědě nás ještě ten večer sousedé pozvali na opékání buřtů. Tak se Pán Bůh postaralo o vojáka a pochutnali jsme si i my. Byli a stále jsme v Boží škole. A od té doby, když odcházím ze shromáždění, tak se otáčím ke dveřím modlitebny, jestli tam někdo cizí nezůstal stát.

Tak jako dávná služba Růžičkových, jejich věrnost, ovlivnila naši rodinu, tak i moje, naše, tvoje, vaše věrná služba Bohu a druhým může být ke svědectví dalším generacím.

Na začátku tohoto článku jsem psala, že sesterská konference je pro mě jako další Vánoce, plné malých i větších dárků od Boha, tak už teď všechny zvu na ty „*sesterské Vánoce*“, které budou příští rok v květnu v Litoměřicích.

*Jiřina Vimpelová,
BJB Žatec*

.....

MISIJNÍ ODBOR

KONFERENCE EVROPSKÉ BAPTISTICKÉ MISIE 2023

Do třetice všeho dobrého se v Turecku uskutečnila konference EBM. Předchozí dvě byly zrušeny z důvodu koronaviru a ta letošní musela být z důvodu zemětřesení narychlo přesunuta z Adany do Izmiru. A tak se od 10. do 13. května v modlitebně Izmirského sboru sešlo několik desítek delegátů ze čtyř kon-

tinentů např.: Argentiny, Brazílie, Kuby, Indie, Malawi, Zambie a samozřejmě mnoha evropských zemí. Když jsem na konferenci přijížděl, nevěděl jsem, co mám čekat, zda hlavní náplní budou nějaká procedurální jednání, podobná našemu Sjezdu delegátů nebo to bude vyučování, popřípadě nějaká svědectví. Musím říci, že jsem

↓ *Účastníci EBM*

↑ *Modlitebna v Izmiru*

byl mile překvapen. Dopoledne měl vždy někdo krátké biblické zamyšlení, které jsme pak rozebírali v menších skupinkách. Zajímavé bylo dělení do skupinek – anglicky mluvící, portugalsky mluvící, španělsky mluvící. Já jsem byl ve skupince obklopen bratry a sestrami z Afriky. Doplnovali nás bratři z Maďarska a Německa. Velmi jsem oceňoval, že jsme probírané biblické téma vztahovali k našim životům a vyslechli si mnohé zkušenosti druhých. Takto bylo možné si znovu ověřit, že stejnými zkouškami a někdy těžkostmi procházíme jak my tak třeba i bratr ze Zambesi.

Na konferenci byla vyslána mladá rodina z Německa do Malawi na dlouhodobou misii. Zvláště zajímavé bylo svědectví sestry chystající se na tuto misii. Jako malá holčička si moc přála jet do Afriky. Napadalo ji, že by tam jela třeba jako zdravotní sestra. Léta plynula a nic se nedělo. Její sourozenci

cestovali po světě (například její bratr studoval v USA), jen ona stále seděla ve svém rodném městě. Byla z toho frustrovaná. Počkala si ještě pár let a Bůh její přání splnil. Odjíždí do Afriky jako zdravotní sestra. Mohl jsem mluvit i se dvěma bratry z Maďarské jednoty. Ti mi během rozhovoru řekli, že v Maďarsku mají baptisté mezi lidmi dobrou pověst. Je to i díky organizaci HBI – Maďarská baptistická pomoc. Tato organizace pomáhá v cizině i doma v Maďarsku. Mnoho Maďarů o ní ví a někteří s ní měli i přímou zkušenost. Před několika lety si mohly maďarské základní a střední školy zvolit zakladatele. Padesát škol si vybralo Maďarskou baptistickou jednotu. Maďarští baptisté na těchto školách mají své pastorační pracovníky a učí tam křesťanství.

Ne všude je ovšem situace jednoduchá. Jeden bratr z Indie nám ve svém svědectví řekl zajímavou informaci.

↑ *Onur Kocabay*

Kdo chce být v Indii pokřtěn, musí mít povolení od místních úřadů. Když se pokřtí bez tohoto povolení, tak on i ten, kdo jej křtil, půjdou do vězení. Na otázku zda se tato povolení ke křtu vydávají, odpověděl že ano, ale s „průtahy“, jak je v Indii zvykem. Vysvětlil to následovně: člověk přijde na úřad: „Mám to povolení?“ „Ještě ne, přijďte za týden.“ Za týden: „Je už tu povolení?“ „Ještě ne, přijďte za měsíc.“

Jedna z nejdůležitějších událostí, na které jsem se v Izmiru těšil, bylo osobní setkání s bratrem Onurem Kocabayem. Tento bratr pochází z izmirského sboru. Před rokem a půl byli s manželkou vysláni do Bergamy (Pergamon) s cílem založit tam nový baptistický sbor. S bratrem jsme už více než rok v kontaktu a hledáme možnosti jak podpořit jeho práci. Měl jsem možnost s Onurem i jeho manželkou strávit mnoho hodin v rozhovoru o jeho službě a plánech.

V současné době se nejvíce daří práce s maminkami. V kontaktu jsou asi s dvanácti maminkami s tím, že na setkání jich přijde vždy asi šest. Největší problém, který Onur řeší, je sehnat pronájem pro jejich aktivity. Město jim nechce vyjít vstříc. Ti, kdo mají volné prostory, je nechtějí pronajmout křesťanům z obav, co by tomu řekli ostatní. Dokonce je problém najít pronájem na jednorázovou akci v některém z místních hotelů. Onur je vděčný za náš zájem a hodně by stál o návštěvu nějaké skupinky z Česka u nich v Bergamě. Předběžně jsme se domlouvali, že když budeme mít zájemce, tak na jaře 2024 by se nějaká návštěva mohla uskutečnit.

Mám-li stručně zhodnotit svůj pobyt na konferenci EBM v Turecku, tak jednoznačně předčil mé očekávání.

Pavel Novosad

.....

ODBOR PRO MANŽELSTVÍ A RODINU

Milé sestry a bratři,
zdravím vás na konci školního roku a jsem Pánu Bohu vděčný za jeho požehnání, které jsme mohli prožívat během služby po celý uplynulý školní rok. S vděčností jsme svědky toho, že Bůh nejen upevňuje vztahy v našich manželstvích a rodinách, ale také přivádí do společenství církve lidi, kteří Ho ještě osobně neznají. Jsme **vděční za celostátní Setkání rodin v Kletečné**, při kterém nám jako hlavní řečník sloužil bratr Karel Řežábek. O svůj životní příběh se s námi podělili také manželé Koblishkovi.

Během uplynulého školního roku jsme pokračovali ve **vy sílá ní pořá d ů**

RUB a LÍC a postupně jsme je začali zveřejňovat **na YouTube kanálu Rádi spolu a stejnojmenném podcastu Spotify**. Můžete si tam již nyní poslechnout rozhovory s manželi Exnerovými, Pavlem a Jitkou Coufalovými nebo Javadem a Šárkou Cihlářovými. Postupně zveřejníme všechny odvysílané rozhovory.

V uplynulém školním roce probíhaly také **Motivační víkendy pro manželské páry**, jak v Moravském krasu u Blanska, tak v Čechách v Krušných horách. Další Motivační víkend proběhne od 6. do 8. října v Hotelu Skalní mlýn u Blanska. Můžete se již nyní přihlásit.

*Marek Žitný
předseda Odboru pro manželství a rodinu
marek@zitny.cz, 608 60 10 29*

Kletečná: ↑ Společný oběd

↓ Skákací hrad

↓ Je to super ↓ Karel Řežábek a Petr Coufal

Kletěčná: ← *Společný program* ↑ *Zdeněk Ševčík*
← *Trochu adrenalinu*
← *Sportovci v akci*
Rub a líc: ↓ *Pavel a Jitka Coufalovi*

OMR

přehled akcí ve školním roce 2023/2024

- 6.–8. 10. 2023 ___ Motivační víkend pro
manželské páry – modul I –
Skalní mlýn u Blanska
13. 10. 2023 _____ pořad RUB a LÍC
- 9.–12. 11. 2023 ___ Motivační víkend pro
manželské páry – modul IV –
Ráčkova dolina, V. Tatry
25. 11. 2023 _____ Vzdělávací konference OMR,
Pardubice
- 1.–3. 12. 2023 _____ Motivační víkend pro
manželské páry – modul II –
Skalní mlýn u Blanska
8. 12. 2023 _____ pořad RUB a LÍC
27. 1. 2024 _____ Konference pro rodiče – Brno
16. 2. 2024 _____ pořad RUB a LÍC
- 12.–18. 2. 2024 ___ Národní týden manželství
- 15.–17. 3. 2024 ___ Motivační víkend pro
manželské páry – modul III –
Skalní mlýn u Blanska
6. 4. 2024 _____ Konference pro rodiče – Cheb
12. 4. 2024 _____ pořad RUB a LÍC
- 17.–19. 5. 2024 ___ Motivační víkend pro
manželské páry – modul II –
Emeran, Krušné hory
- 7.–9. 6. 2024 ___ Motivační víkend pro
manželské páry – modul I –
Emeran Krušné hory
14. 6. 2024 _____ pořad RUB a LÍC

SLUŽBA VĚZEŇSKÉHO KAPLANA

Rozhovor s kaplanem Karlem Kučerou

Kdy jsi začal se svojí službou ve vězení?

Jako profesionální kaplan jsem začal sloužit teprve od dubna minulého roku 2022. Ale jako pověřený duchovní jsem začal před dva-

nácti lety, tehdy jako čerstvý student Teologické fakulty v Českých Budějovicích. Začal jsem na začátku chodit do Horního Slavkova, tehdy jako dobrovolník duchovní služby takzvané ze zákona. Rok na to jsem byl přijat do Vězeňské duchovenské péče (VDP) a byla mi přidělena věznice Ostrov (Vykmanov).

A jak dlouho ses jí věnoval jako dobrovolník?

Jak dlouho? Vlastně se jí jako dobrovolník VDP věnuji pořád, do Ostrova se snažím jezdit zejména na vyžádání a to do vazby. Jsou tam sice dva kaplani, ale oba z katolické církve, a tak pořád cítím, že tam mám jako protestanský dobrovolník své místo. Jen s tím rozdílem, že se mě od dubna roku 2022, kdy jsem ve služebním poměru, netýká většina prověřovacích

↑ *Modlitba za kaplana*

povinností, jako je každý rok žádat o vstup do věznice a nosit potvrzení o beztrestnosti, doprovod příslušníkem do kaple a jiná a jiná bezpečnostní opatření.

Co tě k této práci vedlo? Jaké byly tvoje původní představy a jaká realita?

Dlouhá léta jsem se angažoval jako funkcionář ve sportovní střílbě a pak i ve Svazu vojáků v záloze. Tehdy kazatel a tajemník BJB Luděk Šíp přemýšlel, jak využít můj potenciál, který

jinak končil většinou mimo církevní aktivity. A dle jeho zkušeností rozpoznal, že bych se hodil právě na tuto službu. A možná také díky tomu, že jsem dříve jako příslušník NVÚ ve Slavkově sloužil.

Nicméně, rozhodl jsem se tehdy, že pokud přijmu tuto výzvu, rád bych měl univerzitní vzdělání. Nutno podotknout, že to bylo moudré rozhodnutí. Jednou ze zkoušek byla i realita, kde místo davů deroucích se

na mé bohoslužby, byla zjištěna potřeba umění naslouchat a schopnost rovnat a správně číst pokroucená zrcadla realit vězňů. Zejména v Ostrově bylo období, kdy se nevešli odsouzení do kaple a museli si pak nosit i lavice, a pak třeba po amnestii téměř půl roku chodili jen dva zájemci. Asi zkouška výdrže a pokory. V Horním Slavkově je třeba kaple malá tak, že se zase musí sloužit vícekrát. Každá věznice má svá specifika.

Od loňského roku pracuješ přímo ve vězení jako vězeňský kaplan? Jak bys popsal svůj pracovní den?

Práce je tam občas hektická, ale mám jen poloviční úvazek. To znamená, že chodím do věznice jen v pondělí a úterý a to od 7 do 18 hodin. Přičemž začínám tím, že v 7 hodin jdu do administrativní kanceláře, kde máme všichni svoji přihrádku a tam si vyzvednu žádosti o pohovor s kaplanem či jiné požadavky, které jsou určené pro kaplana.

Jako příklad použiji úterý z minulého týdne. V přihrádce bylo několik posouzení na muslimskou stravu, zhodnotit, zda se nejedná o účelové jednání a napsat vyjádření. Po administrativě přecházím do kaple na modlitební hodinku. Denně totiž dostávám podněty od odsouzených, za co chtějí, abych se modlil (nemocní rodiče, žádosti a prominutí zbytku trestu, či obnovení klidu v duši, ...). Zhruba na 9:30 mám vyžádaný pastorační pohovor

s odsouzeným, který zpravidla končí v 10:50. V 11 hodin otevírám speciální bezpečnostní celu pro odsouzené v kázeňském trestu a dělám pro skupinu 4 lidí bohoslužebnou aktivitu (čtení a výklad písma), zakončujeme společnou modlitbou. Ve 12:10 se vracím do výslechové místnosti. Od 12:15 do 13 hodin mám další vyžádaný pastorační pohovor. Následuje oběd a malá příprava s dopsáním všeho, co proběhlo do programu VIS.

Po 14 hodině mě čeká další pastorační pohovor v jiné části věznice. Po hodině a půl se vracím zpět do kanceláře, abych na žádance vypsal stanovisko a doporučení kaplana a zase vše zapsal do VISu, s tím že mám 20 minut na přípravu dnešního druhého kázání pro jinou skupinu z jiné budovy. Před tímto kázáním mám dnes předposlední jednání s odsouzeným, který se dožaduje povolení mít povolené CD plné náboženských muslimských modliteb.

Následuje bohoslužebná aktivita na text Matouš 6,9-10 se spoustou otázek a požadavků na modlitby. Je skoro 17:30 a mám před sebou ještě poslední pastorační pohovor. Odsouzený chodí do práce a dříve nemohl. V 18:25 vypisují poslední povolení na muslimskou stravu a zamykám kancelář. Procházím labyrintem bran a přemýšlím, co musím nastudovat na příští pondělí.

Jaké musí mít vězeňský kaplan obdarování? A je potřeba k tomu nějaké vzdělání?

A) Asi musí umět naslouchat a číst mezi řádky. Najít v sobě umění nescoudit a přenechat soud Bohu. A bytostně věřit, že každý má šanci se kát a změnit. Nebát se, mít určitou ignoraci vůči možným hrozbám. Rozpoznávat účelové chování, aby s vámi nemohli odsouzení manipulovat. Umět opakovaně reagovat na podněty. Mít mimořádně vyvinutou empatii a racionální pohled na možné řešení, většina z nich má totiž psychiatrickou poruchu, a tak řešení není vždy snadno vysvětlitelné.

B) Do služebního poměru jako kaplan potřebujete mít vysokoškolské vzdělání a to nejméně bakaláře. Velmi

pomohou různé psychologické semináře. Částečně se akceptuje jiné VŠ vzdělání s certifikovaným teologickým seminářem dané církve.

Co bys doporučil zájemcům u tuto službu? Jak mohou začít a kolik na to potřebují času?

Tím, že zastupuji BJB ve VDP bych určitě doporučil pohovor či konzultaci se mnou. Ale podle mě tou správnou odpovědí je hlavně touha sloužit podle verše: „Nepřišel jsem spasit spravedlivé, ale hříšníky”. Ale také zvážit, zda vaše finanční a lidské zdroje stačí na službu ve vězení (cestování většinou není zadarmo). Zda máte ve sboru dostatečnou podporu pro tuto prá-

ci. Zjistěte si, zda dostanete ze sboru a vedení BJB pověření pro duchoven- skou a pastorační práci. Určitě potřebujete mít také čistý trestní rejstřík. A vyhlídněte si věznicí, do které byste rádi přenesli svoji službu. Vaše myšle- ní by rozhodně mělo být ekumenické. Pokud je zájemce o službu již kazate- lem , může se stát , že nebude muset být nejdříve dobrovolníkem či členem VDP. Počítejte s tím, že každý rok bu- dete žádat o nové povolení vstupu do věznice a nosit každoročně potvrzení o beztrestnosti. Co se týče času, cca hodinu vždy počítejte jen na přesun a prověření a cca jeden a půl hodiny na službu samotnou, plus cesta (né každá

věznice je blízko). Doporučená služba je nejméně jednou za 14 dní v předem domluvený termín, který vám určí zpravidla místní kaplan. Co bych rád doporučil je třeba odborná příprava na nemocničního kaplana, kterou zrovna letos v září otevírá TF JCU.

Letos v dubnu jsi byl do této služby or- dinován (vyslán) jako kaplan BJB. Jak se za tebe můžeme dále modlit?

Modlete se za moudrost a trpělivost všech kaplanů ve službě a Boží ochra- nu.

ptal se Jan Jackanič

.....

Konference sester

Víkendy pro manželské páry

... na cestě k lepšímu

Modul
1

Program modul 1

Intimita – důvěrní přátelé

Emocionální potřeby

Když pohár přeteče

Uzdravení zranění

Bližší informace a přihlášky:

Odbor pro manželství a rodinu BJB v ČR
sabina@zitny.cz, 777 878 940
www.radispolu.cz

Cena 5.400 Kč
pro pár za víkend

Odpocinek

Víkend proběhne v krásném prostředí Moravského krasu v hotelu Skalní Mlýn***

Možnost aktivního relaxu v okolí

Čas vyhrazený jen pro Vás dva

Nová inspirace pro Váš vztah

Žádné veřejné sdílení

Víkend je možno absolvovat
pouze bez dětí

Termín víkendu:

6.–8. 10. 2023